

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

1976

Warszawa, dnia 20 września 1976 r.

Nr 8-9

SPIS TREŚCI

Dział B

Poz. 31	— rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 maja 1976 r. w sprawie podwyższenia emerytur i rent inwalidzkich dla niektórych nauczycieli i nauczycieli akademickich	78
„ 32	— rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 maja 1976 r. w sprawie dodatkowych płatnych urlopów dla niektórych pracowników zatrudnionych w zakładach pracy podległych Ministrowi Przemysłu Maszynowego	79
„ 33	— rozporządzenie Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 17 marca 1976 r. w sprawie najwyższych dopuszczalnych stężeń i natężeń czynników szkodliwych dla zdrowia w zakładach pracy	80
„ 34	— rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 marca 1976 r. w sprawie kontroli stanu ochrony przeciwpożarowej, określenia wykroczeń, za które członkowie ochotniczych straży pożarnych są upoważnieni do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego oraz zasad i sposobu wydawania upoważnień	84
„ 35	— rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 22 maja 1976 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów o podatku wyrównawczym	86
„ 36	— zarządzenie Nr 5 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 26 lutego 1976 r. zmieniające zarządzenie w sprawie norm pracy oraz niektórych zasad wynagradzania maszynistek i kierowników hal maszyn	89
„ 37	— zarządzenie nr 10 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 5 kwietnia 1976 r. w sprawie zasad przyznawania dodatków do wynagrodzenia mistrzom posiadającym tytuł mistrza dyplomowanego	90
„ 38	— zarządzenie Nr 11 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 5 kwietnia 1976 r. w sprawie ustalania wskaźników udziału funduszu premiowego w zysku netto, wyjściowych funduszy premiowych pracowników zajmujących kierownicze i inne samodzielne stanowiska pracy oraz wysokości funduszy premiowych i innych pracowników inżyniersko-technicznych, ekonomicznych i administracyjno-biurowych w latach 1976—1980	91
„ 39	— wytyczne Nr 7 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 9 marca 1976 r. w sprawie zasad i trybu opracowania oraz realizacji programów przyjęć do pracy pracowników, w tym zwłaszcza absolwentów	92
„ 40	— wytyczne Nr 8 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 17 marca 1976 r. w sprawie ramowych zasad tworzenia oraz dysponowania funduszem mistrzowskim w zakładach pracy	93
„ 41	— wytyczne Nr 12 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 6 kwietnia 1976 r. w sprawie stosowania systemu obciążeń funduszu płac z tytułu przyrostu zatrudnienia w 1976 r.	94

DZIAŁ B

31.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 maja 1976 r.

w sprawie podwyższenia emerytur i rent inwalidzkich dla niektórych nauczycieli i nauczycieli akademickich*(Dziennik Ustaw z dnia 7 czerwca 1976 r. Nr 21, poz. 134)*

Realizując postanowienia uchwały VII Zjazdu Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej dotyczące wzrostu emerytur i rent, których wysokość ustalona została w przeszłości na podstawie stosunkowo niskich wówczas zarobków, oraz otaczania szczególną troską i opieką zawodu nauczycielskiego i podnoszenia jego społecznej rangi — Rada Ministrów po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych, na podstawie art. 18 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6 z późniejszymi zmianami) zarządza, co następuje:

§ 1. 1. Nauczycielom i nauczycielom akademickim, którzy przeszli na emeryturę lub rentę inwalidzką przed dniem 1 maja 1972 r., podwyższa się te świadczenia według zasad określonych rozporządzeniem.

2. Nauczycielami i nauczycielami akademickimi w rozumieniu rozporządzenia są osoby wymienione w art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 1972 r. — Karta praw i obowiązków nauczyciela (Dz. U. Nr 16, poz. 114 z późniejszymi zmianami), zwanej dalej „ustawą”, które:

1) przeszły na emeryturę lub rentę inwalidzką z zatrudnienia, o którym mowa w art. 1 ust. 1 ustawy, lub

2) spełniają warunki do dodatku z tytułu pracy nauczycielskiej na podstawie art. 105 ustawy.

§ 2. 1. Podwyższenie emerytur i rent inwalidzkich następuje przez ponowne ich obliczenie od podstawy wymiaru, za którą przyjmuje się kwotę uposażenia zasadniczego ustalonego według stawek przewidzianych na dzień 1 września 1976 r. dla nauczycieli i nauczycieli akademickich z maksymalnym stażem pracy, z uwzględnieniem posiadanego wykształcenia.

2. Do podstawy wymiaru ustalonej w myśl ust. 1 nie dolicza się wynagrodzenia za pracę wykonywaną poza szkołą lub szkołą wyższą ani nie zwiększa się jej o szacunkową kwotę podatku od wynagrodzeń i składki na cele emerytalne.

§ 3. Dla nauczycieli wymienionych w art. 1 ust. 1 pkt 1, 4, 5, 6 i 7 ustawy podstawę wymiaru ustaloną w myśl § 2 zwiększa się o zryczałtowaną równoważność składników uposażenia innych niż uposażenie zasadnicze, wynoszącą:

1) 30% — dla nauczycieli, którzy przeszli na eme-

ryturę lub rentę inwalidzką ze stanowisk dyrektorów (kierowników) szkół albo ich zastępców.

2) 20% — dla pozostałych nauczycieli.

§ 4. 1. Wysokość dodatków przysługujących nauczycielom i nauczycielom akademickim, którym podwyższono emeryturę lub rentę inwalidzką w myśl przepisów rozporządzenia, ustala się od tych podwyższonych świadczeń.

2. Nauczycielom akademickim pobierającym dodatek z tytułu pracy naukowej na podstawie art. 46 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6 z późniejszymi zmianami) przysługuje zamiast tego dodatku dodatek z tytułu pracy nauczycielskiej w wysokości określonej w art. 105 ust. 1 pkt 1 ustawy, obliczony od podwyższonej emerytury lub renty inwalidzkiej.

§ 5. Podstawę wymiaru podwyższonych emerytur i rent inwalidzkich dla nauczycieli ustalają terenowe organy administracji państwowej stopnia podstawowego, a dla nauczycieli akademickich — szkoły wyższe.

§ 6. 1. Podwyższenie emerytur i rent inwalidzkich w myśl przepisów rozporządzenia następuje na wniosek nauczyciela lub nauczyciela akademickiego.

2. Emerytury i renty inwalidzkie podwyższone w myśl przepisów rozporządzenia wypłaca się od dnia 1 czerwca 1976 r., jeżeli wniosek o podwyższenie zgłoszony zostanie do dnia 31 grudnia 1976 r. Jeżeli wniosek o podwyższenie świadczenia zgłoszony zostanie po dniu 31 grudnia 1976 r., podwyższone emerytury i renty inwalidzkie wypłaca się za okres trzech miesięcy wstecz od dnia zgłoszenia wniosku.

3. Do czasu podjęcia wypłaty emerytury lub renty inwalidzkiej podwyższonej w myśl przepisów rozporządzenia emerytury i renty inwalidzkie wypłaca się w wysokości wynikającej z dotychczasowych przepisów, zwiększonej o kwotę zapomogi wypłacanej w dniu 31 maja 1976 r. na podstawie odrębnych przepisów nauczycielom i wychowawcom, którzy przeszli na emeryturę lub rentę inwalidzką przed dniem 1 maja 1972 r.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 czerwca 1976 r.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

32.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 maja 1976 r.

w sprawie dodatkowych płatnych urlopów dla niektórych pracowników zatrudnionych w zakładach pracy podległych Ministrowi Przemysłu Maszynowego

(Dziennik Ustaw z dnia 25 czerwca 1976 r. Nr 22, poz. 138)

Na podstawie art. 160 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141 i z 1975 r. Nr 16, poz. 91) po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. Pracownikom zatrudnionym na stanowiskach określonych w wykazie stanowiskowym załącznik do rozporządzenia przysługuje płatny urlop dodatkowy w wymiarze 12 dni roboczych w każdym roku kalendarzowym:

1) w Wytwórni Sprzętu Komunikacyjnego „PZL-Rzeszów” — w okresie do dnia 31 grudnia 1979 r.,

2) w Wytwórni Sprzętu Komunikacyjnego „PZL-Kalisz” — w okresie do dnia 31 grudnia 1980 r.

§ 2. Prawo do pierwszego płatnego urlopu dodatkowego pracownik nabywa po przepracowaniu jednego roku na stanowiskach wymienionych w wykazie, o którym mowa w § 1.

§ 3. 1. Zakład pracy powinien udzielić pracownikowi urlopu dodatkowego łącznie z urlopem wypoczynkowym lub oddzielnie w zależności od wskazań lekarza.

2. Urlop dodatkowy nie może być dzielony na części.

3. Urlop dodatkowy może być przesunięty na następny rok kalendarzowy tylko w trybie i na zasadach przewidzianych w Kodeksie pracy dla urlopów wypoczynkowych.

§ 4. Minister Przemysłu Maszynowego w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej oraz po porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Metalowców ograniczy lub zniesie przed upływem okresu, o którym mowa w § 1, uprawnienia do dodatkowego płatnego urlopu wypoczynkowego w miarę zastosowania urządzeń ochronnych lub wprowadzenia takich zmian w warunkach produkcji, które usuną szkodliwe dla zdrowia lub szczególnie uciążliwe warunki pracy.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. M. Jagielski

Załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 maja 1976 r. (poz. 138).

WYKAZ STANOWISK

Nazwa zakładu	Wydział	Stanowisko robocze	Nazwa zakładu	Wydział	Stanowisko robocze
Wytwórnia Sprzętu Komunikacyjnego „PZL — Rzeszów”	Wydział hamowni	mechanik silników lotniczych operator stacji pomp i paliw, przyrządowiec-parametrysta magazynier, robotnik gospodarczy (sprzątac), rejestrator, mistrz, samodzielny technolog, kierownik wydziału, zastępca kierownika wydziału,	Wytwórnia Sprzętu Komunikacyjnego „PZL — Kalisz”	Dział głównego konstruktora*)	mechanik silników lotniczych, mechanik silników lotniczych — brygadzysta, ślusarz osprzętu technologicznego, mistrz, robotnik gospodarczy, rejestrator, wydawca sprzętu, starszy mistrz, kierownik zmianowy, kierownik wydziału, mechanik prowadzący próby
	Dział głównego mechanika*)	ślusarz, tokarz, spawacz, ustawiacz,		Dział głównego mechanika*)	ślusarz
	Dział głównego energetyka*)	elektromonter dyżurny,		Dział głównego energetyka*)	elektromonter
	Dział głównego kontrolera*)	brakarz, samodzielny kontroler, specjalista kontroler, kierownik wydziału kontroli jakości,			

*) Pracownicy wykonujący stale prace w wydziałach hamowni.

Nazwa zakładu	Wydział	Stanowisko robocze
	Dział głównego technologa*)	specjalista technolog
	Dział kontroli jakości*)	kierownik sekcji kontroli jakości wyrobów, specjalista kontroler jakości wyrobów (hamowni silników i pomp), samodzielny kontroler jakości wyrobów

Nazwa zakładu	Wydział	Stanowisko robocze
		(hamowni silników i pomp), samodzielny kontroler jakości wyrobów, kontroler jakości wyrobów (hamowni silników i pomp)
	Hamownia pomp	mechanik, konstruktor, starszy mistrz, referent techniczny

33.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 17 marca 1976 r.

w sprawie najwyższych dopuszczalnych stężeń i natężeń czynników szkodliwych dla zdrowia w zakładach pracy

(Dziennik Ustaw z dnia 6 kwietnia 1976 r. Nr 13, poz. 77)

Na podstawie art. 208 § 1 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141 i z 1975 r. Nr 16, poz. 91) w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej oraz po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. W zakładach pracy w powietrzu otaczającym stanowiska pracy najwyższe dopuszczalne stężenia substancji i natężenia innych czynników szkodliwych dla zdrowia nie mogą przekraczać wartości określonych w załączniku do rozporządzenia.

§ 2. 1. Właściwy państwowy wojewódzki inspektor sanitarny, zwany dalej „inspektorem sanitarnym”, może na wniosek zakładu pracy wydać w uzasadnionych wypadkach zezwolenie na okresowe przekraczanie najwyższych dopuszczalnych stężeń lub natężeń czynników szkodliwych dla zdrowia, jeżeli występujące na stanowiskach pracy stężenia lub natężenia tych czynników nie spowodują ujemnych skutków dla zdrowia i życia pracowników przy zachowaniu odpowiednich środków zabezpieczających oraz szczególnych środków profilaktycznej ochrony zdrowia pracowników.

2. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, inspektor sanitarny wydaje na okres niezbędny do poprawy warunków pracy, nie dłuższy jednak niż 3 lata, po przedstawieniu przez zakład pracy planu poprawy warunków pracy oraz określeniu środków zabezpieczających na stanowiskach, na których przekraczane są najwyższe dopuszczalne stężenia lub natężenia czynników szkodliwych dla zdrowia.

3. Inspektor sanitarny w zezwoleniu, o którym mowa w ust. 1:

1) określa warunki, w jakich powinna odbywać się praca na stanowiskach objętych zezwoleniem, a w szczególności środki ograniczające szkodliwy wpływ środowiska na zdrowie pracowników oraz zakres niezbędnej profilaktycznej ochrony ich zdrowia;

2) zobowiązuje zakład pracy do podjęcia niezbędnych określonych przedsięwzięć, wynikających z przedstawionego planu poprawy warunków pracy, zmierzających do usunięcia lub ograniczenia wystę-

pujących na stanowiskach pracy czynników szkodliwych dla zdrowia.

4. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, inspektor sanitarny może cofnąć przed upływem terminu ważności, jeżeli stwierdzi, że zakład pracy nie zachowuje warunków, o których mowa w ust. 1 i 3.

§ 3. 1. Inspektor sanitarny może przedłużyć w uzasadnionych wypadkach termin ważności zezwolenia, o którym mowa w § 2, na okres nie dłuższy jednak niż 2 lata, jeżeli obiektywne przyczyny uniemożliwiają zakładowi pracy usunięcie lub ograniczenie występujących na stanowiskach pracy czynników szkodliwych dla zdrowia.

2. Inspektor sanitarny może ponownie przedłużyć termin zezwolenia lub wydać zezwolenie na okres dłuższy niż określony w § 2 po uprzednim uzyskaniu zgody Głównego Inspektora Sanitarnego.

§ 4. Główny Inspektor Sanitarny wydaje szczegółowe wytyczne dla organów Państwowej Inspekcji Sanitarnej w zakresie stosowania przepisów § 2 i 3.

§ 5. 1. Z wnioskiem o wydanie zezwolenia, o którym mowa w § 2, zakład pracy może wystąpić w terminie nie przekraczającym 1 roku od dnia wejścia w życie rozporządzenia.

2. O każdym wystąpieniu o wydanie zezwolenia oraz o jego przedłużeniu zakład pracy jest obowiązany powiadomić jednostkę nadrzędną i właściwego inspektora pracy.

§ 6. W związku z art. XXIV Przepisów wprowadzających Kodeks pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 142) tracą moc § 22 ust. 3, § 36 ust. 1 lp. 3 i § 109 oraz powołanie § 22 ust. 3 w § 23 i 25 instrukcji w sprawie warunków higieniczno-sanitarnych obowiązujących w nowo budowanych lub przebudowywanych zakładach przemysłowych, stanowiącej załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 1959 r. (Dz. U. z 1959 r. Nr 53, poz. 316 i z 1963 r. Nr 18, poz. 97).

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1976 r.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych: T. Rudolf

Załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 17 marca 1976 r. (poz. 77).

WYKAZ
najwyższych dopuszczalnych stężeń i natężeń czynników szkodliwych dla zdrowia w środowisku pracy

A.

Lp.	Nazwa czynnika szkodliwego dla zdrowia	Najwyższe dopuszczalne stężenie w mg/m ³	Lp.	Nazwa czynnika szkodliwego dla zdrowia	Najwyższe dopuszczalne stężenie w mg/m ³
1	Aceton	200	31	Chloronitropropan (1-chloro-1-nitropropan)	50
2	Akrolema	0,5	32	Chloropren (2-chloro-1,3-butadien)	2
3	Akrylan metylu	20	33	p-chlorostyren	50
4	Akrylonitryl	10	34	Chlorowodór	5
5	Aldrin (1,2,3,4,10,10-sześciochloro-1,4,4a,5,8,8a-sześciohydro-endo-1,4-egzo-5,8-dwumetanonaftalen)	0,01	35	Chromiany	0,1
6	Allilowy alkohol	2	36	Chloru dwutlenek	0,3
7	Amoniak	20	37	Cyjanowodór i cyjanki (w przeliczeniu na HCN)	0,3
8	Amylowy alkohol (alkohol izoamyłowy)	100	38	Cykloheksan	80
9	Anilina	5	39	Cykloheksanol	20
10	Antymon	0,5	40	Cykloheksanon	20
11	Antymonowodór	0,2	41	Cykloheksen	300
12	Arsen i jego związki nieorganiczne (w przeliczeniu na As)	0,3	42	Cynku tlenek (dymy) w przeliczeniu na Zn	5
13	Arsenowodór	0,2	43	Cyrkon	5
14	Azotowy kwas	10	44	1.1.2.2-czterochloroetan	5
15	Azotu tlenki	5	45	Czterochlorek węgla	20
16	Bar (związki rozpuszczalne)	0,5	46	Czterochloroetylen (perchloroetylen)	60
17	Benzen	30	47	Czteroeutek ołowiu	0,005
18	Benzydyna	0	48	DDT (dwuchlorodwufenylotrójchloroetan)	0,1
19	Benzyna: a) ekstrakcyjna *) b) lakowa	500 300	49	Dekalina (dekahydronaftalen)	100
20	Beryl	0,001	50	Dichlorfos (DDVP)/0,0-dwumetylo-0/2,2-dwuchlorowinylo/-fosforan)	1
21	Brom	0,7	51	Dieldrin (1,2,3,4,10,10-sześciochloro-6,7-epoksy-1,4,4a,5,6,7,8,8a-ośmiohydro-endo-1,4-egzo-5,8-dwumetano-naftalen)	0,01
22	Bromowodór	7	52	Dioksan (dwutlenek dwuetyleny)	10
23	Butadien	100	53	Dowtherm (mieszanina dwufenylu i tlenku dwufenylu w stosunku wagowym 26,5:73,5)	10
24	Butoksyetylowy alkohol	100	54	Dwubromoetan (1,2-dwubromoetan)	100
25	Butylowy alkohol	200	55	Dwuchlorobenzen (izomery orto i para)	20
26	Chlor	1,5	56	Dwuchloroczwierofluoroetan (Freon 114)	5.000
27	Chlorobenzen	50	57	Dwuchlorodwuetylowy eter	10
28	Chloroetylowy alkohol (chlorohydryna etylenowa)	10			
29	p-chlorofenol	1			
30	Chloroform	50			

*) Obowiązuje równoległe oznaczenie stężeń benzenu w powietrzu.

Lp.	Nazwa czynnika szkodliwego dla zdrowia	Najwyższe dopuszczalne stężenie w mg/m ³	Lp.	Nazwa czynnika szkodliwego dla zdrowia	Najwyższe dopuszczalne stężenie w mg/m ³
58	Dwuchlorodwufuorometan (Freon 12)	4.000	90	p-Fenylendwuamina	0,1
59	Dwuchloroetylen	50	91	Fluor	0,05
60	Dwuchloroetan	50	92	Fluorki (jako HF, np. CaF ₂ i Kriolit)	1
61	Dwuchlorofenoksyoctowy kwas (2-4-D)	7	93	Fluorotrójchlorometan (Freon 11)	500
62	Dwuchlorofluorometan (Freon 21)	2.000	94	Fluorowodór	0,5
63	Dwuchloronitroetan (1,1-dwuchloro-1-nitroetan)	30	95	Formaldehyd	2
64	Dwuchloropropan	50	96	Fosforu pięciotlenek	1
65	Dwuchlorostyren	50	97	Fosforowodór	0,1
66	Dwuetyloamina	30	98	Fosfor żółty	0,03
67	Dwuetylowy eter	300	99	Fosgen	0,5
68	Dwufenylu pochodne chlorowane	1	100	Ftalowy bezwodnik (pary i areozole kondensacyjne)	1
69	Dwumetyloanilina (N-dwumetyloanilina)	5	101	Furfurol	10
70	Dwumetyloformamid	10	102	Glinu tlenek	2
71	Dwumetylowy siarczan	1	103	Heksan	400
72	Dwunitrobenzen	1	104	Heksogen (cyklo-trójmetyleno-trójnitroamina)	1
73	Dwunitrochlorobenzen	1	105	Heptan (n-heptan)	200
74	Dwunitrofenol	0,05	106	Hydrochinon (p-dwuhydroksybenzen)	2
75	Dwunitroizopropylofenol (DNPP)	0,05	107	Izoforon (2,5,5-trójmetylocykloheksanon)	5
76	Dwunitro-o-krezon (DNOC)	0,05	108	Izopren	100
77	Dwunitrotoluen	1	109	Izopropyloowy eter	1 000
78	Endrin (1,2,3,4,10,10-sześciochloro-6,7-epoksy-1,4,4a,5,6,7,8,8a-ośmiohydro-endo-1,4-endo-5,8-dwumetanonaftalen)	0,01	110	Jod	1
79	Epichlorohydryna	1	111	Kadmu tlenek (dymy) w przeliczeniu na Cd	0,1
80	Etoksyetylowy alkohol	200	112	Kaprolaktam (cykloheksanoizooksym)	10
81	Etylenodwuamina	2	113	Karbaryl (1-naftylo-N-metylo-karbaminian)	1
82	Etylenu tlenek	1	114	Kobalt	0,5
83	Etyloamina	5	115	Krezol (mieszanina izomerów)	5
84	Etylobenzen	100	116	Ksylen	100
85	Etylowy alkohol	1.000	117	Magnezu tlenek	15
86	Etylu bromek	50	118	Malation (0,0-dwumetylo-S/1,2-dwukarboetoksyetylo/-dwutiofosforan)	15
87	Etylu chlorek	200	119	Mangan i jego związki nieorganiczne (w przeliczeniu na Mn)	0,3
88	Etylu krzemian	90	120	Metakrylan metylu	50
89	Fenol	10			

Lp.	Nazwa czynnika szkodliwego dla zdrowia	Najwyższe dopuszczalne stężenie w mg/m ³
121	Metylodemeton (0,0-dwumetylo-S-2, etylomerkpto-etylo/-tiofosforan)	0,1
122	Metoksychlor (2,2-dwu-/p-metoksyfenylo/-1,1 1-trójchloroetan)	15
123	Metoksyetylowy alkohol	50
124	Metylal (dwumetoksymetan)	1.000
125	Metyleno-bis-fenylizocyjanian	0,05
126	Metylenu chlorek (dwuchlorometan)	50
127	Metyloamina	5
128	Metylobutyloketon	200
129	Metylocykloheksan	500
130	Metylocykloheksanol	50
131	Metylocykloheksanon	50
132	Metyloetyloketon	200
133	Metyloizobutyloketon (heksan)	200
134	Metyloparation (0,0-dwumetylo-0/p-nitrofenylo/-tionofosforan)	0,1
135	Metylopropyloketon (pentanon)	100
136	Metylowy alkohol (metanol)	100
137	Metylu bromek	5
138	Metylu chlorek	20
139	Metylu jodek	10
140	Mezetylu tlenek	20
141	Miedź (pyły tlenków i nierozpuszczalne sole miedzi) (dymy tlenków i sole rozpuszczalne)	1 0,01
142	Molibden	4
143	Mrówczan etylu	100
144	Nafta	300
145	Naftalen	20
146	Naftalenu pochodne chlorowane	0,5
147	α-Naftyloamina	0
148	β-Naftyloamina	0
149	Nikotyna	0,5
150	Nitrobenzen	3
151	Nitrochlorobenzen	1
152	Nitroetan	30

Lp.	Nazwa czynnika szkodliwego dla zdrowia	Najwyższe dopuszczalne stężenie w mg/m ³
153	Nitrogliceryna	2
154	Nitrometan	30
155	Nitropropan	30
156	Nitrotoluen	3
157	Octan amylu	100
158	Octan n-butylu	200
159	Octan etoksyetylu	100
160	Octan etylu	200
161	Octan metoksyetylu	100
162	Octan metylu	100
163	Octan propylu	200
164	Octan winylu	10
165	Octowy aldehyd	5
166	Octowy bezwodnik	10
167	Octowy kwas	5
168	Oktan	200
169	Ołów i jego związki nieorganiczne (w przeliczeniu na Pb)	0,05
170	Ozon	0,1
171	Pentan	100
172	Pięcioletek fosforu	0,3
173	Pikrynowy kwas	0,1
174	Pirydyna	5
175	Propylowy alkohol	200
176	Rtęć i jej związki w przeliczeniu na Hg: a) organiczne b) nieorganiczne	0,01 0,05
177	Selen i jego związki (w przeliczeniu na Se)	0,1
178	Siarki chlorek	5
179	Siarki dwutlenek	20
180	Siarki trójtlenek	1
181	Siarkowodór	10
182	Siarkowy kwas	1
183	Styren	100
184	Sześcioclorocykloheksan	0,05

Lp.	Nazwa czynnika szkodliwego dla zdrowia	Najwyższe dopuszczalne stężenie w mg/m ³
185	Sześciometylenodwuisocyanian	0,05
186	Tal	0,1
187	Tellur	0,01
188	Terpentyna	300
189	Tetralina (czterohydronaftalen)	100
190	Tiuram (dwusiarczek czterometylo-tiuramu)	0,5
191	Toluen	100
192	o-Toluidyna	3
193	Trójchlorek fosforu	3
194	Trójchlorobenzen	10
195	Trójchloroetan (1.1.2-)	100
196	Trójchloroetylen	50
197	Trójkrezylu fosforan	0,1
198	Trójnitrotoluen (TNT)	1
199	Tytan	10
200	Uran (związki nierozpuszczalne)	0,075
201	Uran (związki rozpuszczalne)	0,015
202	Wanadu pięciotlenek (pyły)	0,5
203	Wapniowy tlenek	2

Lp.	Nazwa czynnika szkodliwego dla zdrowia	Najwyższe dopuszczalne stężenie w mg/m ³
204	Węgla dwusiarczek	25
205	Węgla tlenek	30
206	Winyłu chlorek	30
207	Zelaza tlenki (dymy) w przeliczeniu na Fe	5
208	Pyły zawierające wolną (krystaliczną) krzemionkę powyżej 50%	2
209	Pyły zawierające wolną (krystaliczną) krzemionkę poniżej 50%	4
210	Pyły zawierające azbest	2
211	Pyły grafitu	2
212	Inne nietrujące pyły przemysłowe	10

B.

Lp.	Nazwa czynnika szkodliwego dla zdrowia	Najwyższe dopuszczalne stężenie w mg/m ³
1	Hałas na stanowiskach pracy w halach fabrycznych, kopalniach i na otwartej przestrzeni — wyrażony w dB(A)	90 dB(A) *)

*) Praca w hałasie o poziomie powyżej 90 dB(A) jest dopuszczalna wyłącznie przy zastosowaniu takich ochron słuchu, które zmniejszają poziom hałasu dochodzącego do ucha co najmniej do wartości 90 dB(A). Zasady dokonywania pomiaru hałasu (zmienność i natężenie) określiła wytyczne Głównego Inspektora Sanitarnego.

34.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 23 marca 1976 r.

w sprawie kontroli stanu ochrony przeciwpożarowej, określenia wykroczeń, za które członkowie ochotniczych straży pożarnych są upoważnieni do nakładania grzywnien w drodze mandatu karnego oraz zasad i sposobu wydawania upoważnień

(Dziennik Ustaw z dnia 16 kwietnia 1976 r. Nr 15, poz. 94)

Na podstawie art. 15 ust. 3 i art. 33 ust. 2 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. Nr 20, poz. 106) zarządza się, co następuje:

§ 1. Kontrola stanu ochrony przeciwpożarowej polega na sprawdzeniu przestrzegania przepisów przeciwpożarowych oraz zachowania warunków ochrony przeciwpożarowej.

§ 2. 1. Upoważnieni funkcjonariusze pożarnictwa pełniący służbę w terenowych jednostkach ochrony przeciwpożarowej przeprowadzają kontrolę stanu

ochrony przeciwpożarowej we wszystkich obiektach podlegających kontroli.

2. Ponadto kontrole stanu ochrony przeciwpożarowej przeprowadzają:

1) funkcjonariusze pożarnictwa pełniący służbę w resortowych jednostkach organizacyjnych ochrony przeciwpożarowej — w obiektach podległych ministrom (kierownikom urzędów centralnych),

2) funkcjonariusze pożarnictwa pełniący służbę w związkach spółdzielni lub zarządach głównych organizacji społecznych — w obiektach tych organizacji,

3) osoby upoważnione przez terenowe organy administracji państwowej stopnia podstawowego — w nie uspołecznionych gospodarstwach rolnych oraz w innych obiektach budowlanych stanowiących własność indywidualną.

§ 3. Terminy i zakres kontroli stanu ochrony przeciwpożarowej:

1) w obiektach wymienionych w § 2 ust. 1 ustalają komendanci wojewódzcy straży pożarnych,

2) w obiektach wymienionych w § 2 ust. 2 pkt 1 i 2 ustalają główni (starsi) inspektorzy ochrony przeciwpożarowej,

3) w obiektach wymienionych w § 2 ust. 2 pkt 3 ustalają terenowe organy administracji państwowej stopnia podstawowego.

§ 4. 1. Podstawę do przeprowadzania kontroli stanowią pisemne upoważnienie wydane przez:

1) komendantów wojewódzkich straży pożarnych — funkcjonariuszom pożarnictwa pełniącym służbę w komendach wojewódzkich (równorzędnych), komendach rejonowych i terenowych zawodowych strażach pożarnych,

2) głównych (starszych) inspektorów ochrony przeciwpożarowej ministerstw (centralnych urzędów) — funkcjonariuszom pożarnictwa pełniącym służbę w resortowych jednostkach organizacyjnych ochrony przeciwpożarowej,

3) głównych (starszych) inspektorów ochrony przeciwpożarowej związków spółdzielni lub zarządów głównych organizacji społecznych — funkcjonariuszom pożarnictwa pełniącym służbę w obiektach tych organizacji,

4) terenowe organy administracji państwowej stopnia podstawowego — członkom ochotniczych straży pożarnych i innym osobom.

2. Przeprowadzający kontrolę:

1) ma prawo żądania informacji i wyjaśnień w zakresie objętym kontrolą od osób zarządzających kontrolowanymi obiektami lub zatrudnionych na ich terenie oraz wglądu do dokumentacji związanej z ochroną przeciwpożarową lub mającej na nią wpływ,

2) jest obowiązany podjąć działania zmierzające do spowodowania natychmiastowego zaprzestania czynności prowadzonych w warunkach zagrażających życiu i mieniu do czasu usunięcia występujących usterek powodujących stan zagrożenia.

§ 5. 1. W zakładach i obiektach gospodarki uspołecznionej kontrolę przeprowadza się w obecności kierownika zakładu pracy lub osoby przez niego upoważnionej. Odmowa udziału w czynnościach kontrolnych nie stanowi przeszkody w ich przeprowadzeniu.

2. W nie uspołecznionych gospodarstwach rolnych i innych obiektach stanowiących własność indywidualną kontrolę przeprowadza się w obecności właściciela, użytkownika lub zarządzającego obiektem.

§ 6. 1. Z przeprowadzonej kontroli, o której mowa w § 5 ust. 1, funkcjonariusz pożarnictwa sporządza protokół, w którym podaje: kto, kiedy i z czyjego upoważnienia, gdzie i jakich czynności dokonał, kto i w jakim charakterze był przy tym obecny oraz szczegółowe ustalenia kontroli.

2. Protokół podpisują: przeprowadzający kontrolę oraz kierownik zakładu pracy, właściciel, użytkownik lub zarządzający obiektem albo osoba upoważniona.

W razie odmowy podpisania protokołu przeprowadzający kontrolę czyni wzmiankę o tym w protokole.

3. Osoby, o których mowa w ust. 2, mają prawo wniesienia zastrzeżeń do protokołu, jeżeli nie zgadzają się z jego treścią. Osoby te należy pouczyć o przysługującym im prawie wniesienia zastrzeżeń.

4. Egzemplarz protokołu doręcza się osobom wymienionym w ust. 2, a w razie stwierdzenia szczególnie rażących zaniedbań w zakładzie lub obiekcie gospodarki uspołecznionej — również kierownikowi jednostki nadrzędnej nad jednostką kontrolowaną.

5. W razie nieujawnienia żadnych uchybień — zamiast protokołu sporządza się notatkę o przeprowadzeniu kontroli oraz o jej zakresie i doręcza się ją osobom, o których mowa w § 5 ust. 1.

§ 7. 1. Jeżeli w wyniku kontroli przeprowadzonej w obiekcie gospodarki uspołecznionej przez funkcjonariuszy pożarnictwa pełniących służbę w terenowych jednostkach ochrony przeciwpożarowej zostały stwierdzone uchybienia i nieprawidłowości w stanie ochrony przeciwpożarowej, właściwy terenowy organ administracji państwowej stopnia podstawowego po zakończeniu kontroli wydaje decyzję administracyjną nakładającą obowiązek usunięcia tych uchybień i nieprawidłowości. Odpis protokołu i decyzji należy przesłać sprawującemu nadzór nad jednostką kontrolowaną.

2. Jeżeli w wyniku kontroli, o której mowa w ust. 1, stwierdzone zostało naruszenie obowiązków wynikających bezpośrednio z przepisów prawa, wszczynają się postępowanie egzekucyjne lub kieruje sprawę do kolegium do spraw wykroczeń.

§ 8. W razie stwierdzenia szczególnego zagrożenia pożarowego komendant rejonowy straży pożarnych występuje z wnioskiem do terenowego organu administracji państwowej stopnia wojewódzkiego o wydanie zakazu używania maszyn i urządzeń, eksploatacji pomieszczeń lub zakładu albo jego części, powiadamiając jednocześnie kierownika jednostki nadrzędnej nad zakładem o skierowaniu wniosku.

§ 9. Kierownik zakładu pracy jest obowiązany zawiadomić o wykonaniu decyzji administracyjnej — zgodnie z zawartym w niej terminem — terenowy organ administracji państwowej, który wydał decyzję, oraz kierownika jednostki nadrzędnej.

§ 10. 1. O wynikach kontroli przeprowadzonej w obiektach zajmowanych przez następujące instytucje i osoby:

1) członków personelu dyplomatycznego obcych misji dyplomatycznych oraz urzędników konsularnych obcych urzędów konsularnych,

2) członków personelu administracyjnego i technicznego, członków personelu służby obcych misji dyplomatycznych oraz pracowników konsularnych i członków personelu służby obcych urzędów konsularnych, jeżeli nie są obywatelami polskimi lub nie mają w Polsce miejsca stałego pobytu,

3) inne osoby korzystające z immunitetów dyplomatycznych lub konsularnych na mocy ustaw, umów międzynarodowych albo powszechnie uznanych zwyczajów międzynarodowych,

4) inne misje dyplomatyczne, urzędy konsularne i instytucje międzynarodowe korzystające z immunitetów dyplomatycznych lub konsularnych na mocy ustaw, umów międzynarodowych albo powszechnie

uznanych zwyczajów międzynarodowych, funkcjonariusz pożarnictwa informuje zarządzającego obiektem oraz przełożonego, który wydał upoważnienie do przeprowadzenia kontroli.

2. Przepisów § 7—9 rozporządzenia nie stosuje się do kontroli przeprowadzanych w obiektach zajmowanych przez instytucje i osoby, o których mowa w ust. 1.

§ 11. 1. Na podstawie wyników kontroli, o której mowa w § 5 ust. 2, w razie stwierdzenia uchybień w stanie ochrony przeciwpożarowej, osoba przeprowadzająca kontrolę sporządza wykaz tych uchybień podając nazwiska właścicieli, użytkowników lub zarządzających obiektami. Wykaz ten przekazuje niezwłocznie terenowemu organowi administracji państwowej stopnia podstawowego.

2. Na podstawie wykazu, o którym mowa w ust. 1, terenowy organ administracji państwowej stopnia podstawowego podejmuje działania zmierzające do usunięcia stwierdzonych uchybień, a w szczególności:

- 1) wydaje decyzję administracyjną,
- 2) wszczyna postępowanie egzekucyjne,
- 3) kieruje sprawę do kolegium do spraw wykroczeń.

§ 12. Członkowie ochotniczych straży pożarnych, wymienieni w § 13, są upoważnieni do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego za wykroczenia wymienione w art. 82 § 1 pkt 1, 3, 4, 5 i 7 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. — Kodeks wykroczeń (Dz. U. Nr 12, poz. 114).

§ 13. 1. Upoważnienia do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego wydają terenowe organy

administracji państwowej stopnia podstawowego komendantom gminnym straży pożarnych oraz na ich wnioski — naczelnikom ochotniczych i obowiązkowych straży pożarnych.

2. Naczelnikom ochotniczych i obowiązkowych straży pożarnych upoważnienia do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego wydaje się na okres przeprowadzania kontroli stanu ochrony przeciwpożarowej.

§ 14. Upoważnienie powinno zawierać datę wydania i termin ważności, oznaczenie organu wydającego upoważnienie, powołanie podstawy prawnej, imię, nazwisko i funkcję upoważnionego członka ochotniczej straży pożarnej, numer dowodu osobistego, określenie wykroczeń, za które członek ochotniczej straży pożarnej jest upoważniony do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego, oraz obszaru i obiektów, na których terenie upoważnienie jest ważne. Upoważnienie powinno być podpisane przez osobę wydającą oraz opatrzone pieczęcią.

§ 15. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do jednostek (instytucji) podległych Ministrowi Obrony Narodowej oraz do jednostek organizacyjnych więziennictwa podległych Ministrowi Sprawiedliwości.

§ 10. Traci moc rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 stycznia 1969 r. w sprawie kontroli stanu bezpieczeństwa przeciwpożarowego (Dz. U. Nr 5, poz. 38).

§ 17. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: *S. Kowalczyk*

35.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 22 maja 1976 r.

w sprawie wykonania niektórych przepisów o podatku wyrównawczym

(Dziennik Ustaw z dnia 7 czerwca 1976 r. Nr 21, poz. 136)

Na podstawie art. 5 ust. 5, art. 8 ust. 1 pkt 1 i art. 14 ustawy z dnia 19 grudnia 1975 r. o podatku wyrównawczym (Dz. U. Nr 45, poz. 227) oraz art. 6 ust. 1 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1963 r. Nr 11, poz. 60 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przy ustalaniu obowiązku podatkowego w podatku wyrównawczym określonych niżej kategorii pracowników odlicza się od kwoty wynagrodzenia ze stosunku pracy koszty jego uzyskania obliczone w stosunku do wynagrodzenia:

- 1) artystów scenicznych, filmowych, estradowych i cyrkowych, z wyjątkiem wymienionych w pkt 5, w wysokości 45%,
- 2) artystów muzyków, chórzystów, tancerzy — solistów i artystów zespołowych, z wyjątkiem wymienionych w pkt 5, oraz korepetytorów baletu, chóru i solistów w wysokości 45%,
- 3) reżyserów, scenografów, dyrygentów, choreografów, kierowników artystycznych, literackich, muzycznych, wokalnych, scenarzystów, operatorów obrazu w filmie w wysokości 45%,

- 4) spikerów i lektorów w Polskim Radiu i Telewizji w wysokości 35%,
- 5) artystów, tancerzy, muzyków i chórzystów występujących w lokalach gastronomicznych w wysokości 25%,
- 6) pracowników redakcji dzienników i czasopism oraz agencji prasowych od sumy uposażenia zasadniczego i wierszówki lub dodatku redakcyjnego w wysokości 25%,
- 7) pracowników zatrudnionych przy realizacji programów radiowych i telewizyjnych na następujących stanowiskach: realizatorów telewizyjnych (reżyserów wizji), realizatorów audycji radiowych (reżyserów form publicystycznych i magazynowych), ilustratorów muzycznych, realizatorów i operatorów światła i dźwięku, operatorów kamer, inspektorów emisji, kierowników produkcji, inspicjentów i montażystów w wysokości 20%,
- 8) za czynności filmowego operatora dźwięku, dekoratora, charakteryzatora, szefa produkcji zespołu realizatorów filmowych, kierownika

produkcji, starszego asystenta kierownika produkcji, starszego asystenta scenografa, montażysty i mistrza oświetlenia oraz czynności operatora dźwięku przy nagraniach fonograficznych w wysokości 20%.

§ 2. 1. Koszty uzyskania przychodów ustala się w stosunku do następujących przychodów:

1) osób wykonujących prace na rzecz jednostek gospodarki społecznej na podstawie umowy agencyjnej, z której przychody są zwolnione od podatku od wynagrodzeń, w wysokości 15%,

2) z wynajmu pokoi gościnnych podlegających opodatkowaniu podatkiem od wynagrodzeń w formie ryczałtu:

a) jeżeli wynajem jest dokonywany za pośrednictwem biura zakwaterowania, Polskiego Towarzystwa Turystyczno-Krajoznawczego lub Spółdzielni Turystyczno-Wypoczynkowej „Gromada”, w wysokości 55%,

b) jeżeli wynajem jest dokonywany bezpośrednio, w wysokości 40%,

3) indywidualnych rybaków morskich w wysokości 85%.

2. Koszty uzyskania odlicza się w wysokości określonej w ust. 1, jeżeli podatnik nie udowodni, że koszty te były wyższe.

3. Od przychodów nie wymienionych w ust. 1 koszty uzyskania przychodu odlicza się w wysokości faktycznie poniesionej i udowodnionej przez podatnika.

§ 3. 1. Osoby osiągające przychody z działalności lub twórczości artystycznej, literackiej, naukowej, oświatowej lub publicystycznej, nie wynikającej z umowy o pracę, mogą gromadzić te przychody na rachunku bieżącym w Powszechnej Kasie Oszczędności — III Oddział w Warszawie, a jeżeli przychody te są osiągane w walucie obcej — na specjalnym rachunku dewizowym Stowarzyszenia Autorów „ZAIKS” w Banku Handlowym w Warszawie S.A. Wpłaty na rachunek bankowy mogą dokonywać wyłącznie instytucje, od których podatnik osiąga przychody, a na rachunek dewizowy w Banku Handlowym w Warszawie S.A. — Stowarzyszenie Autorów „ZAIKS”.

2. Otwarcie rachunku bieżącego następuje na wniosek podatnika zgłoszony bezpośrednio w Powszechnej Kasie Oszczędności — III Oddział w Warszawie lub za pośrednictwem powszechnej kasy oszczędności położonej najbliższej miejsca zamieszkania podatnika.

§ 4. 1. Posiadacz rachunku bieżącego powinien zawiadomić instytucje, od których osiąga on przychody określone w § 3 ust. 1, o posiadaniu rachunku i jego numerze. Instytucje te od chwili otrzymania zawiadomienia są obowiązane przekazywać na rachunek bankowy podatnika przychody jedynie w części stanowiącej podstawę obliczenia podatku od wynagrodzeń i po potrąceniu należnego podatku od wynagrodzeń.

2. Jeżeli uzyskane przez podatnika przychody określone w § 3 ust. 1 przekroczyły w ciągu roku 400.000 zł, podatnik powinien zawiadomić o tym instytucje, od których otrzymuje te przychody. W tym wypadku instytucje te powinny przekazywać na rachunek bankowy podatnika również część przychodów stanowiącą zwolnione od podatku od wynagrodzeń koszty uzyskania przychodów. Jeżeli jednak podatnik osiąga przychody za pośrednictwem właściwego stowarzyszenia twórców, z kwoty przekazywanej

na rachunek bankowy potrąca się pobierane przez to stowarzyszenie koszty inkasa w części dotyczącej nadwyżki przychodów ponad kwotę 400.000 zł.

§ 5. W postępowaniu w sprawach dotyczących wymiaru podatku wyrównawczego należnego od podatników osiągających wyłącznie przychody określone w § 3 właściwy jest Naczelnik Dzielnicy Warszawa-Śródmieście. Podatnicy otrzymujący te przychody łącznie w drodze wpłat na rachunek bankowy są obowiązani w terminie składania zeznań podatkowych zamiast zeznania złożyć oświadczenie, że innych przychodów nie uzyskują. Nie uważa się jednak przychodów za otrzymywane wyłącznie w drodze wpłat na rachunek bankowy, jeżeli instytucja wypłacająca te przychody dokonuje innych potrażeń z części przychodów podlegającej przekazaniu na rachunek bankowy. W tym wypadku podatnik jest obowiązany złożyć zeznanie podatkowe.

§ 6. Za kwoty przekazane na cele użyteczności społecznej, o których mowa w art. 8 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 19 grudnia 1975 r. o podatku wyrównawczym (Dz. U. Nr 45, poz. 227), zwanej dalej „ustawą”, uważa się kwoty przekazane na odbudowę Zamku Królewskiego w Warszawie, budowę Centrum Zdrowia Dziecka, Polski Czerwony Krzyż, Polski Komitet Pomocy Społecznej i Towarzystwo Przyjaciół Dzieci.

§ 7. 1. Zakłady pracy obowiązane na podstawie art. 11 ustawy oraz § 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 grudnia 1975 r. w sprawie podatku wyrównawczego (Dz. U. Nr 46, poz. 242) do obliczania i poboru podatku wyrównawczego obliczają i pobierają kwartalne zaliczki na podatek, a po upływie roku dokonują obliczenia podatku należnego za cały rok.

2. Podatnicy, od których podatek wyrównawczy pobierają zakłady pracy, są obowiązani przed pierwszą wypłatą wynagrodzenia złożyć zakładowi pracy oświadczenie o posiadaniu na utrzymaniu osób, o których mowa w art. 9 ust. 2 ustawy, i zawiadamiać ten zakład o zmianach w tym zakresie w terminie jednego miesiąca od dnia, w którym zaszły te zmiany. Jeżeli podatnikowi przysługuje prawo dokonania odliczeń, o których mowa w art. 8 ustawy, jest on obowiązany przedstawić zakładowi pracy dowody uzasadniające te odliczenia.

§ 8. Zakłady pracy obliczają zaliczki kwartalne na podatek wyrównawczy w sposób następujący:

1) ustala się wynagrodzenie roczne przez pomnożenie przez 4 stałych składników wynagrodzenia podlegających opodatkowaniu podatkiem wyrównawczym osiągniętych w kwartale.

2) do wynagrodzenia rocznego dolicza się sumy otrzymanych przez podatnika wynagrodzeń wypłacanych nie co miesiąc (np. wyrównania za okresy ubiegłe, premie należne za okres dłuższy niż miesiąc) i innych przychodów oraz odlicza się sumy poniesionych od początku roku wydatków, o których mowa w art. 8 ust. 1 ustawy; jeżeli podatnik osiąga przychody określone w § 3, które wpłacane są na rachunek bankowy, do rocznego przychodu dolicza się tylko kwoty wypłacone w ciągu roku z tego rachunku.

3) oblicza się należny podatek od nadwyżki wynagrodzeń i przychodów obliczonych w sposób określony w pkt 1 i 2 ponad kwotę wolną od podatku wyrównawczego stosownie do stanu rodzinnego podatnika; zaliczkę kwartalną stanowi $\frac{1}{4}$ należnego podatku rocznego.

§ 9. Zakłady pracy przekazują na rachunek budżetu rady narodowej stopnia podstawowego, właściwej ze względu na miejsce zamieszkania podatnika, kwoty pobranych zaliczek na podatek wyrównawczy w terminie do dnia 10 następnego miesiąca po upływie kwartału i składają jednocześnie właściwym terenowym organom administracji państwowej stopnia podstawowego imienne wykazy podatników i kwot pobranych od nich zaliczek.

§ 10. 1. Zakłady pracy dokonują rocznego obliczenia podatku w terminie do dnia 31 stycznia po upływie roku podatkowego, z uwzględnieniem pobranych zaliczek za trzy kwartały, z tym że za ostatni kwartał tego roku nie dokonują obliczenia zaliczki. Przypadająca do pobrania różnica podatku podlega pobraniu z wynagrodzenia należnego za miesiące styczeń, luty lub marzec roku następnego; w razie powstania nadpłaty zalicza się ją na poczet zaliczki kwartalnej, a nadwyżkę zwraca się podatnikowi gotówką. Zwrotu nadpłaty w gotówce dokonuje właściwy terenowy organ administracji państwowej stopnia podstawowego na wniosek zakładu pracy.

2. Zakład pracy nie dokonuje rocznego obliczenia podatku należnego od podatników korzystających z odliczeń, o których mowa w art. 5 ust. 2 i art. 8 ust. 1 pkt 2 ustawy.

3. Zakład pracy nie dokonuje również rocznego obliczenia podatku, jeżeli stosunek pracy z pracownikiem ustał lub powstał w ciągu roku, chyba że pracownik zażąda, aby obliczenia rocznego dokonał zakład pracy, z którym pozostawał w stosunku pracy w miesiącu grudniu. W tym wypadku zakład pracy, który poprzednio dokonywał poboru zaliczek, obowiązany jest na wniosek pracownika przekazać nowemu zakładowi pracy dokonującemu rocznego obliczenia podatku dane dotyczące podstawy obliczenia zaliczek i kwot tych zaliczek za miesiące, za które je pobierał.

4. W wypadkach, o których mowa w ust. 2 i 3, gdy na zakładzie pracy nie ciąży obowiązek dokonania rocznego obliczenia podatku, obliczenia tego dokonuje terenowy organ administracji państwowej stopnia podstawowego, a podatnik jest obowiązany złożyć zeznanie podatkowe.

§ 11. Zakłady pracy w terminie do dnia 15 lutego roku następnego po roku podatkowym składają terenowym organom administracji państwowej stopnia podstawowego, właściwym ze względu na miejsce zamieszkania podatnika, imienne wykazy sporządzone według ustalonego wzoru, wskazujące sposób obliczenia podatku rocznego, i przekazują jednocześnie pobrane kwoty z tytułu różnicy między kwotą należnego podatku rocznego a kwotą pobranych zaliczek.

§ 12. 1. Zakłady pracy i inne instytucje wypłacające wynagrodzenia i przychody wymienione w art. 1 ust. 1 pkt 1—3 ustawy obowiązane są w terminie do dnia 31 stycznia każdego roku przesyłać terenowym organom administracji państwowej stopnia podstawowego, właściwym według miejsca zamieszkania osoby osiągającej te wynagrodzenia i przychody, informacje dotyczące osób, którym wypłaciły w roku poprzedzającym:

1) wynagrodzenia ze stosunku pracy w wysokości przekraczającej 120.000 zł, a w razie zatrudnienia w

niepełnym wymiarze czasu pracy — w wysokości przekraczającej 60.000 zł,

2) inne przychody wymienione w art. 1 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy w wysokości przekraczającej 5.000 zł, a gdy chodzi o przychody z tytułu twórczości lub działalności artystycznej, literackiej, naukowej, oświatowej lub publicystycznej — w wysokości przekraczającej 1000 zł.

2. Terenowy organ administracji państwowej stopnia podstawowego, właściwy według siedziby zakładu pracy, może w uzasadnionych wypadkach zwolnić zakład pracy od obowiązku przesyłania informacji, o których mowa w ust. 1 pkt 2, lub ustalić wyższe kwoty przychodów niż określone w tym przepisie.

3. W informacjach, o których mowa w ust. 1, podaje się sumę wypłat dokonanych w ciągu roku oraz podstawę obliczenia i kwotę potrąconego podatku od wynagrodzeń.

4. Nie przesyła się informacji dotyczących:

1) osób, co do których zakład pracy wypłacający wynagrodzenia dokonuje obliczenia i poboru podatku wyrównawczego lub co do których wysłała informacje do innego zakładu pracy obowiązanej do obliczenia i poboru tego podatku,

2) kwot przekazywanych na specjalny rachunek bankowy.

§ 13. Podatnicy podatku wyrównawczego, którzy osiągają dochody w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym lub obok tych dochodów wynagrodzenia lub przychody wymienione w art. 1. ust. 1 pkt 1—3 ustawy, są obowiązani co miesiąc w terminach płatności zaliczek na podatek dochodowy lub rat ryczałtu wpłacać zaliczki na podatek wyrównawczy w urzędzie terenowego organu administracji państwowej stopnia podstawowego, właściwego według miejsca ich zamieszkania, i składać deklaracje wskazujące sposób obliczenia zaliczki.

§ 14. 1. Zaliczkę od podatników, o których mowa w § 13, oblicza się w wysokości $\frac{1}{12}$ podatku wyrównawczego należnego od nadwyżki dochodów lub sumy dochodów, wynagrodzeń i innych przychodów osiągniętych w miesiącu i pomnożonych przez 12 ponad kwotę, od której zależy powstanie obowiązku podatkowego.

2. Jeżeli podatnicy wymienieni w § 13 opłacają podatki obrotowy i dochodowy w formie ryczałtu umownego, za dochód roczny uważa się dochód przyjęty do ustalenia wysokości ryczałtu, a jeżeli ryczałt na dany rok nie został jeszcze ustalony, za dochód roczny przyjmuje się dochód osiągnięty w grudniu roku poprzedniego, pomnożony przez 12.

3. Jeżeli podatnicy wymienieni w § 13 opłacają zaliczki na podatek dochodowy w wysokości $\frac{1}{12}$ wymiaru za rok poprzedni, za dochód roczny uważa się dochód ustalony do celów wymiaru podatku dochodowego za rok poprzedni, a jeżeli wymiaru za ten rok nie dokonano, za dochód roczny przyjmuje się dochód osiągnięty w grudniu poprzedniego roku, pomnożony przez 12.

4. W wypadkach określonych w ust. 2 i 3, jeżeli kwota zaliczki obliczona na podstawie dochodu za grudzień roku ubiegłego okaże się niższa niż należna od dochodu wynikającego z wymiaru ryczałtu za rok

bieżący lub wymiaru podatku dochodowego na zasadach ogólnych za rok poprzedni, różnicę tę podatnicy są obowiązani zapłacić w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji ustalającej ryczałt na rok bieżący lub podatek dochodowy za rok poprzedni.

§ 15. 1. Podatnicy osiągający dochody z upraw i niektórych rodzajów produkcji zwierzęcej prowadzonych w większych rozmiarach obowiązani są wpłacać w urzędzie terenowego organu administracji państwowej stopnia podstawowego, właściwego według miejsca położenia gospodarstwa rolnego, zaliczki kwartalne w terminie do dnia 15 ostatniego miesiąca każdego kwartału w wysokości po $\frac{1}{4}$ kwoty podatku wyrównawczego ustalonej choćby nieostatecznie za poprzedni rok podatkowy.

2. Do czasu doręczenia decyzji ustalającej podatek wyrównawczy za rok poprzedni podatnicy wymienieni w ust. 1 obowiązani są bez wezwania wpłacać w takiej wysokości jak za ostatni kwartał roku ubiegłego. Jeżeli ta zaliczka okaże się mniejsza od kwoty przypadającej do uiszczenia w myśl ust. 1, podatnik obowiązany jest wpłacić różnicę w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia decyzji ustalającej podatek za poprzedni rok.

3. Podatnik, który rozpoczął w ciągu roku podatkowego działalność określoną w ust. 1, podlegającą podatnikowi wyrównawczemu, obowiązany jest złożyć w ciągu tygodnia od dnia rozpoczęcia tej działalności odpowiednią deklarację terenowemu organowi administracji państwowej stopnia podstawowego określo-

nemu w ust. 1 i wpłacać zaliczkę na podatek począwszy od najbliższego kwartału. Wysokość zaliczki ustala ten organ.

4. Zmiana wysokości zaliczki następuje na wniosek podatnika lub z urzędu gdy w działalności podatnika zaszły takie zmiany, że wymiar roczny podatku wyrównawczego będzie odbiegał od sumy zaliczek wpłaconych w ciągu roku co najmniej o 20%. O zmianach tych podatnik powinien zawiadomić właściwy terenowy organ administracji państwowej stopnia podstawowego w ciągu tygodnia od dnia powstania tych zmian.

§ 16. Wysokość zaliczek należnych od podatników, o których mowa w § 15, ustala w 1976 r. właściwy terenowy organ administracji państwowej stopnia podstawowego i doręcza podatnikowi decyzję w tej sprawie.

§ 17. Tracą moc:

1) rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 30 kwietnia 1969 r. w sprawie zeznań podatkowych, zaliczek oraz trybu postępowania przy stosowaniu ulg inwestycyjnych w podatku wyrównawczym od przychodów z niektórych specjalistycznych działów produkcji rolnej (Dz. U. Nr 14, poz. 102),

2) rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 27 maja 1971 r. w sprawie podatku wyrównawczego (Dz. U. z 1971 r. Nr 14, poz. 138 i z 1972 r. Nr 33, poz. 230).

§ 18. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: *H. Kisiel*

36.

ZARZĄDZENIE Nr 5 MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 26 lutego 1976 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie norm pracy oraz niektórych zasad wynagradzania maszynistek i kierowników hal maszyn

(Dziennik Urzędowy Ministerstwa Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 6 kwietnia 1976 r. Nr 2, poz. 3)

Na podstawie § 2 ust. 4 uchwały Nr 104 Rady Ministrów z dnia 4 maja 1973 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w halach maszyn (Monitor Polski Nr 23, poz. 138), w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Nr 45 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 6 września 1973 r. w sprawie norm pracy oraz niektórych zasad wynagradzania maszynistek oraz kierowników hal maszyn (Dz. Urzędowy MPPiSS Nr 6, poz. 11) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1 wyrazy „prezydiów rad narodowych” zastępuje się wyrazami „terenowych organów administracji państwowej”;

2) ust. 2 w § 6 otrzymuje brzmienie:
„2. Wynagrodzenie za jednostkę obliczeniową wykonaną ponad normę pracy wynosi 1 zł — 1,20 zł”.

§ 2. 1. Z dniem wejścia w życie niniejszego zarządzenia do maszynistek zatrudnionych w halach maszyn ministerstw i urzędów centralnych, instytucji finansowych oraz terenowych organów administracji państwowej — nie mają zastosowania normy pracy i wymagania kwalifikacyjne określone w § 3 ust. 1 pkt 1 i 2 zarządzenia Nr 45 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 6 września 1973 r. o którym mowa w § 1.

2. Ustala się następujące normy pracy i wymagania kwalifikacyjne dla maszynistek, o których mowa w ust. 1, zatrudnionych w:

1) ministerstwach i urzędach centralnych (innych państwowych instytucjach centralnych) objętych uchwałą Nr 17 Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1976 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników naczelných i centralnych organów administracji państwowej,

2) instytucjach finansowych objętych uchwałą Nr 33 Rady Ministrów z dnia 16 lutego 1976 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników instytucji finansowych:

Przy miesięcznym wynagrodzeniu zasadniczym w zł	Norma pracy w jednostk. obliczeniow. na godzinę	Wymagane kwalifikacje w zakresie umiejętności pisania na maszynie
2.200 2.000	7,0	Umiejętność bezbłędnego pisania na maszynie z szybkością ponad 300 uderzeń na minutę
1.800 1.700	6,0	Umiejętność bezbłędnego pisania na maszynie z szybkością ponad 250 uderzeń na minutę
1.600 1.500	5,0	Umiejętność bezbłędnego pisania na maszynie z szybkością ponad 180 uderzeń na minutę

U w a g a: Zastosowanie do maszynistek przepisu § 3 ust. 3 uchwały Nr 7 Rady Ministrów oraz § 2 ust. 5 i 6 uchwały Nr 33 Rady Ministrów, o których mowa w § 2 ust. 2 pkt 1 i 2, nie powoduje obniżenia normy pracy, określonej dla stawki wynagrodzenia zasadniczego odpowiadającej kwalifikacjom w zakresie umiejętności pisania na maszynie.

3) terenowych organach administracji państwowej:

Przy miesięcznym wynagrodzeniu zasadniczym w zł	Norma pracy w jednostk. obliczeniow. na godzinę	Wymagane kwalifikacje w zakresie umiejętności pisania na maszynie
2.100	7,0	Umiejętność bezbłędnego pisania na maszynie z szybkością ponad 300 uderzeń na minutę
1.900	6,5	Umiejętność bezbłędnego pisania na maszynie z szybkością ponad 250 uderzeń na minutę
1.700	6,0	Umiejętność bezbłędnego pisania na maszynie z szybkością ponad 180 uderzeń na minutę.

U w a g a: Zastosowanie do maszynistek przepisu § 2 ust. 3 uchwały Nr 219 Rady Ministrów z dnia 18 listopada 1975 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników terenowych organów administracji państwowej — nie powoduje obniżenia normy pracy określonej dla stawki wynagrodzenia zasadniczego odpowiadającej kwalifikacjom w zakresie umiejętności bezbłędnego pisania na maszynie.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania, z mocą od dnia 1 stycznia 1976 r., a w odniesieniu do pracowników hal maszyn instytucji finansowych od dnia 1 marca 1976 r.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych: *T. Rudolf*

37.

ZARZĄDZENIE Nr 10 MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 5 kwietnia 1976 r.

w sprawie zasad przyznawania dodatków do wynagrodzenia mistrzom posiadającym tytuł mistrza dyplomowanego

(Dziennik Urzędowy Ministerstwa Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 12 kwietnia 1976 r. Nr 3, poz. 7)

Na podstawie § 7 pkt 1 uchwały nr 21 Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1976 r. w sprawie obowiązków i uprawnień mistrzów w zakładach pracy (Monitor Polski nr 7, poz. 34) zarządza się, co następuje:

§ 1. Dodatek do wynagrodzenia dla pracowników posiadających tytuł mistrza dyplomowanego przysługujący w okresie pełnienia funkcji mistrza lub starszego mistrza w rozumieniu przepisu § 1 uchwały nr 21 Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1976 r. ustala się w wysokości 500 zł, 750 zł i 1000 zł miesięcznie.

§ 2. 1. Wysokość dodatku powinna być uzależniona od rodzaju działalności kierowanej przez mistrza lub starszego mistrza w szczególności od:

— złożoności procesów technologicznych, metod wytwarzania oraz organizacji produkcji i pracy,
— rodzaju wytwarzanej produkcji lub wykonywanych robót oraz ich ważności i udziału w produkcji finalnej,

— odpowiedzialności za: stan urządzeń produkcyjnych, surowce i materiały zużywane w procesie wytwarzania oraz jakość wykonanej produkcji (robót) odbieranej i kontrolowanej bezpośrednio przez mistrza,

— warunków pracy występujących w procesach produkcji.

2. Dodatek w wysokości 1000 zł miesięcznie może być przyznawany mistrzom i starszym mistrzom kierującym odcinkami działalności, na których występuje szczególna złożoność produkcji (robót), a zwłaszcza odcinkami działalności decydującej o:

— sprawnym przebiegu produkcji jak wytwarzanie i naprawa narzędzi i oprzyrządowania, przeprowadzanie generalnych remontów,

— modernizacji i racjonalizacji metod wytwarzania jak wykonywanie wzorców i prototypów,

— jakości robót inwestycyjnych jak montaż urządzeń w budownictwie przemysłowym.

3. Rodzaje działalności, kierowanie którymi uprawnia do dodatku w wysokości 1000 i 750 zł miesięcznie ustalają w poszczególnych branżach właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych, wojewodowie lub prezydenci miast stopnia wojewódzkiego.

§ 3. Dodatek przysługuje od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pracownik otrzymał tytuł mistrza dyplomowanego.

§ 4. 1. Dodatki przyznaje kierownik zakładu pracy w ramach planowanego (dyspozycyjnego) funduszu płac.

2. Dodatek nie jest wliczany do płacy zasadniczej, stanowiącej podstawę wymiaru premii lub innych dodatków do płac.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych: T. Rudolf

38.

ZARZĄDZENIE Nr 11 MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 5 kwietnia 1976 r.

w sprawie zasad ustalania wskaźników udziału funduszu premiowego w zysku netto, wyjściowych funduszy premiowych i premii wyjściowych pracowników zajmujących kierownicze i inne samodzielne stanowiska pracy oraz wysokości funduszy premiowych innych pracowników inżynieryjno-technicznych, ekonomicznych i administracyjno-biurowych w latach 1976—1980

(Dziennik Urzędowy Ministerstwa Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 6 kwietnia 1976 r. Nr 2, poz. 4)

Na podstawie § 6 ust. 7 i § 11 ust. 4 uchwały Nr 298 Rady Ministrów z dnia 24 listopada 1972 r. w sprawie premiowania pracowników zajmujących kierownicze i inne samodzielne stanowiska pracy oraz innych pracowników inżynieryjno-technicznych, ekonomicznych i administracyjno-biurowych, zatrudnionych w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych oraz w grupujących je zjednoczeniach (Monitor Polski z 1975 r. Nr 23, poz. 151), zwanej dalej „uchwałą”, zarządza się, co następuje:

§ 1. Zarządzenie określa zasady ustalania:

1) wskaźników udziału funduszu premiowego w zysku netto, wyjściowych funduszy premiowych i premii wyjściowych na lata 1976—1980 pracowników zajmujących kierownicze i inne samodzielne stanowiska pracy,

2) wysokości funduszu premiowego w latach 1976—1980 innych pracowników inżynieryjno-technicznych, ekonomicznych i administracyjno-biurowych, zatrudnionych w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych i grupujących je zjednoczeniach oraz w przedsiębiorstwach, (jednostkach równorzędnych) i grupujących je zjednoczeniach, stosujących zasady premiowania określone na podstawie § 2 ust. 2 uchwały.

§ 2. 1. Poziom wyjściowych funduszy premiowych w 1976 roku ustala się w oparciu o faktyczne wypłaty premii dla pracowników dokonane w 1975 r., z tym że nie może on przewyższać:

a) 20% płac zasadniczych pracowników zajmujących kierownicze i inne samodzielne stanowiska pracy,

b) 10% płac zasadniczych innych pracowników inżynieryjno-technicznych, ekonomicznych i administracyjno-biurowych.

2. Jeżeli wyjściowe fundusze premiowe za rok 1975 były wyższe niż określone w ust. 1, poziom tych funduszy może być utrzymany w dotychczasowej wysokości.

3. Poziom funduszy, o których mowa w ust. 1

i 2, może być podwyższony, nie więcej jednak niż o 5 punktów — do wysokości:

a) 25% płac zasadniczych, pracowników zajmujących kierownicze i inne samodzielne stanowiska pracy,

b) 15% płac zasadniczych, innych pracowników inżynieryjno-technicznych, ekonomicznych i administracyjno-biurowych, w razie włączenia do tych funduszy nagród i premii wypłacanych dotychczas poza planem funduszu płac, oraz ze środków nie objętych funduszem płac.

4. W przypadku, gdy poziom faktycznie wypłaconych premii za rok 1975, z przyczyn niezależnych od przedsiębiorstwa, był niższy od wyjściowego funduszu premiowego ustalonego na ten rok, właściwi ministrowie mogą wyrazić zgodę na utrzymanie wyjściowego funduszu premiowego na poziomie ustalonym na rok 1975.

§ 3. Poziom funduszy premiowych, o których mowa w § 2, ustala się w procentowej wysokości określonej w stosunku do płac zasadniczych przyjętych na okres roczny, odrębnie dla:

1) grupy pracowników kierowniczych i innych samodzielnych,

2) grupy pracowników inżynieryjno-technicznych, ekonomicznych i administracyjno-biurowych innych niż wymienieni w pkt 1.

§ 4. Podwyższenie funduszy premiowych, o których mowa w § 2, może być dokonane pod warunkiem nieprzekroczenia planowanego osobowego funduszu płac (dyspozycyjnego funduszu płac — pomniejszonego o odpisy na rezerwy dokonywane na podstawie uchwały Nr 19/76 Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1976 r. w sprawie zasad tworzenia i gospodarowania rezerwami funduszu płac w organizacjach gospodarczych i w ministerstwach nadzorujących te organizacje) — w poszczególnych latach w okresie 1976—1980.

§ 5. W ramach funduszy premiowych wynikających z poziomów, o których mowa w § 2, ustala się:

1) poziom wyjściowych premii dla poszczególnych

pracowników zajmujących kierownicze i inne samodzielne stanowiska pracy, który nie może przekraczać poziomu wyjściowego funduszu premiowego w przedsiębiorstwie (zjednoczeniu) więcej niż o 5 punktów,

2) wysokość premii indywidualnych dla pracowników inżynieryjno-technicznych, ekonomicznych i administracyjno-biurowych innych niż wymienieni w pkt 1. Przez jeden punkt rozumie się kwotę stanowiącą 1% w stosunku do płacy zasadniczej pracownika.

§ 6. Ustalone w trybie określonym w § 6 ust. 4 uchwały nowe wskaźniki udziału funduszu premiowego w zysku netto, obowiązujące na lata 1976—1980, oblicza się jako stosunek procentowy wyjściowego funduszu premiowego na 1976 r., przyjętego zgodnie z § 2, do rzeczywistego zysku netto za 1975 r., skorygowanego w obowiązującym trybie.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania z mocą od dnia 1 stycznia 1976 roku.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych: *T. Rudolf*

39.

WYTYCZNE Nr 7 MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 9 marca 1976 r.

w sprawie zasad i trybu opracowania oraz realizacji programów przyjęć do pracy pracowników, w tym zwłaszcza absolwentów

(*Dziennik Urzędowy Ministerstwa Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 6 kwietnia 1976 r. Nr 2, poz. 5*)

Na podstawie ust. 4 pkt 1 rozdziału II uchwały Nr 24/76 Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1976 r. w sprawie powszechnego wykorzystania rezerw w gospodarce narodowej, ustala się, co następuje:

1. Zakłady pracy opracowują programy przyjęć do pracy pracowników ze szczególnym uwzględnieniem absolwentów szkół zasadniczych i średnich szkół zawodowych, liceów zawodowych i ogólnokształcących, studiów policealnych i szkół wyższych — zwanych dalej „absolwentami” według wzoru stanowiącego załącznik Nr 1 do wytycznych. Wzór ten może być na wniosek wojewody, prezydenta miasta stopnia wojewódzkiego rozszerzony o dodatkowe informacje, a w szczególności o informacje dotyczące zawodów i specjalności absolwentów.

2. Program przyjęć do pracy pracowników, powinien wynikać z zatwierdzonego na dany rok planu zatrudnienia oraz wieloletniego planu rozwoju zakładu pracy.

3. Przy opracowywaniu programu należy wziąć pod uwagę w szczególności:

1) konieczność poprawy struktury kwalifikacji zatrudnionych,

2) konieczność zatrudnienia absolwentów zgodnie z poziomem wykształcenia i z zawodem wyuczonym,

3) konieczność zapewnienia odpowiednich warunków adaptacji zawodowej i pełnego wykorzystania kwalifikacji absolwentów,

4) sukcesywne rozłożenie w czasie przyjęć do pracy, zgodnie z rzeczywistymi potrzebami zakładu w poszczególnych kwartałach danego roku.

4. Absolwenci powinni być zatrudniani na stanowiskach pracy powstałych w wyniku planowanego przyrostu zatrudnienia, lub na stanowiskach pracy zwalnianych wskutek ubytku naturalnego zatrudnionych (przejścia na emeryturę, rentę itp.) i ruchu zatrudnionych.

5. W razie konieczności zatrudnienia osób na stanowiskach pracy, na których wymagany jest dłuższy staż pracy i większe doświadczenie zawodowe,

zakład pracy powinien zapewnić obsadzenie tych stanowisk w drodze wewnętrznych przesunięć pracowników już zatrudnionych, a na ich miejsce zatrudnić absolwentów.

6. Zapotrzebowanie na absolwentów szkół wyższych powinno być ustalone zgodnie z otrzymanym z jednostki nadrzędnej uprawnieniem do zatrudnienia tych absolwentów.

7. Zakłady pracy przedkładają programy do zaopiniowania swoim jednostkom nadrzędnym.

8. Zaopiniowane przez jednostki nadrzędne programy, zakłady pracy w terminie do dnia 15 lutego każdego roku, przesyłają w trzech egzemplarzach, do właściwego terenowego organu administracji państwowej stopnia wojewódzkiego.

9. W 1976 r. programy należy przesłać do dnia 15 kwietnia.

10. Terenowy organ administracji państwowej stopnia wojewódzkiego sporządza zestawienie ustalonych w programach potrzeb na pracowników w porównaniu z możliwościami realizacji tych potrzeb, biorąc pod uwagę przede wszystkim konieczność racjonalnego zatrudnienia absolwentów.

11. W warunkach występującego w województwie ogólnego niedoboru absolwentów bądź niedoboru absolwentów w określonych zawodach, należy zapewnić w pierwszej kolejności ich zatrudnianie w nowych obiektach — zakładach szczególnie ważnych dla gospodarki narodowej.

12. Programy, po ich analizie zatwierdza wojewoda, prezydent miasta stopnia wojewódzkiego. Zatwierdzone programy otrzymują do realizacji:

— zainteresowany zakład pracy,

— terenowy organ administracji państwowej stopnia podstawowego, właściwy ze względu na lokalizację zakładu pracy.

13. Terenowe organa administracji państwowej stopnia podstawowego powinny:

1) kierować do pracy pracowników zgodnie z zatwierdzonymi programami; w przypadku stwierdzenia

nia naruszenia przez zakład pracy ustaleń zawartych w programie — przedkładać wojewodzie, prezydentowi miasta stopnia wojewódzkiego propozycje czasowego ograniczenia kierowania pracownikami do tego zakładu pracy,

2) bieżąco analizować i weryfikować zapotrzebowania na nowych pracowników pod kątem rzeczywistych potrzeb zakładów pracy oraz możliwości ich realizacji w konfrontacji z wielkością podaży rąk roboczych na rynku pracy; w trakcie oceny zasadności zgłoszonych zapotrzebowań należy dokonywać rozdziału dysponowanych zasobów pracy, mając na uwadze relacje ekonomiczne, zwłaszcza między produkcją, wydajnością pracy a wydatkowanym funduszem płac

oraz wskaźnik opłacania wydajności pracy przeciętną płacą,

3) zaniechać kierowania nowych pracowników w przypadku stwierdzenia w zakładzie pracy nieprawidłowej gospodarki w dziedzinie zatrudnienia, w szczególności nieracjonalnego wykorzystania czasu pracy, wysokiej absencji, wysokiego poziomu godzin nadliczbowych, nadmiernej płynności kadr oraz niskiego udziału wydajności pracy w przyroście produkcji.

14. Wytyczne wchodzi w życie z dniem podpisania.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych: *T. Rudolf*

40.

WYTYCZNE Nr 8 MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 17 marca 1976 r.

w sprawie ramowych zasad tworzenia oraz dysponowania funduszem mistrzowskim w zakładach pracy

(Dziennik Urzędowy Ministerstwa Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 12 kwietnia 1976 r. Nr 3, poz. 6)

Na podstawie § 8 ust. 2 uchwały Nr 21 Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1976 r. w sprawie obowiązków i uprawnień mistrzów w zakładach pracy (Monitor Polski Nr 7, poz. 34) ustala się, co następuje:

1. Fundusz mistrzowski tworzy się w ramach planowanego (dyspozycyjnego) funduszu płac zakładu pracy w wysokości ustalonej przez właściwego ministra (kierownika urzędu centralnego) w relacji do planowanego funduszu płac robotników.

2. Podziału kwoty funduszu mistrzowskiego na poszczególne komórki organizacyjne (zakłady, wytwórnie, wydziały, oddziały) na okres każdego roku dokonuje kierownik zakładu pracy w uzgodnieniu z radą zakładową.

3. Kierownik komórki organizacyjnej (zakładu, wytwórni, wydziału, oddziału) w uzgodnieniu z przedstawicielem organizacji związkowej, ustala wysokość funduszu mistrzowskiego będącego w dyspozycji poszczególnych mistrzów w okresach kwartalnych. Wysokość tego funduszu powinna być uzależniona od ważności i złożoności zadań wyznaczonych do wykonania zespołowi kierowanemu przez każdego mistrza oraz liczby nadzorowanych przez niego robotników.

4. Fundusz mistrzowski powinien być przeznaczony na premie dla robotników za wykonanie konkretnych z góry określonych zadań, które mają zasadnicze znaczenie dla poprawy wyników działalności zakładu pracy, w szczególności:

- obniżenie zużycia surowców i materiałów,
- przyspieszenie wykonania prac remontowych i skrócenie postoju maszyn i urządzeń,
- obniżenie wskaźnika braków oraz usprawnienia zmierzające do poprawy jakości produkcji.

5. Fundusz mistrzowski może być przeznaczony również na premie dla robotników za wykonanie pilnych, doraźnych prac nie wchodzących w zakres normalnych obowiązków robotników, w szczególności za szybkie likwidowanie skutków awarii.

6. Fundusz mistrzowski nie może być przeznaczony na wypłaty okolicznościowe lub zapomogi, a także na premie stanowiące ekwiwalent za pracę w godzinach nadliczbowych.

7. Kwota premii za wykonanie wyznaczonego zadania powinna być różnicowna w zależności od złożoności i trudności zadania i podania do wiadomości robotnikom podejmującym zadania.

8. Maksymalną wysokość jednorazowej indywidualnej premii z funduszu mistrzowskiego określa właściwy minister (kierownik urzędu centralnego).

9. Premie z funduszu mistrzowskiego przyznaje i wypłaca mistrz niezwłocznie po stwierdzeniu wykonania wyznaczonego zadania w formie bonów, wymienialnych na pieniądze w kasie zakładu pracy.

10. W celu zapewnienia społecznej kontroli dokonywanych wypłat z funduszu mistrzowskiego przyznane premie, ich wysokość oraz zadania za wykonanie których premia została przyznana, powinny być podawane do wiadomości pracownikom danej komórki organizacyjnej, w sposób przyjęty w danym zakładzie pracy.

11. Nie wykorzystane w danym kwartale kwoty funduszu mistrzowskiego przechodzą na okres następny z tym, że rozliczenie wykorzystania tego funduszu następuje po upływie roku.

12. Szczegółowe zasady premiowania robotników z funduszu mistrzowskiego określają regulaminy zakładowe ustalone w porozumieniu z radą zakładową.

13. Wytyczne obowiązują od dnia podpisania.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych: *T. Rudolf*

41.

WYTYCZNE NR 12 MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 6 kwietnia 1976 r.

w sprawie stosowania systemu obciążeń funduszu płac z tytułu przyrostu zatrudnienia w 1976 r.

(Dziennik Urzędowy Ministerstwa Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 20 maja 1976 r. Nr 4, poz. 8)

W związku z §§ 6 i 7 uchwały Nr 50/75 Rady Ministrów z dnia 7 marca 1975 r. w sprawie zwiększenia efektywności zatrudnienia w uspołecznionych zakładach pracy oraz tworzenia resortowych rezerw funduszu płac — ustala się, co następuje:

1. Obciążenie funduszu płac z tytułu przyrostu zatrudnienia stosuje się w przedsiębiorstwach i zakładach pracy na pełnym wewnętrznym rozrachunku gospodarczym, rozliczających się w zakresie funduszu płac bezpośrednio z bankiem.

2. Wykaz grup pracowników, których zatrudnienie nie powoduje w roku 1976 obciążeń funduszu płac z tytułu przyrostu zatrudnienia zawiera załącznik nr 1 do wytycznych.

3. Od obciążeń funduszu płac z tytułu przyrostu zatrudnienia może być zwolnione w nowo uruchamianych:

1) przedsiębiorstwach — zatrudnienie docelowe określone w programach kompletowania załóg opracowanych zgodnie z zarządzeniem nr 39 Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 14 października 1974 r. w sprawie przygotowania i kompletowania załóg dla nowo uruchamianych przemysłowych zakładów pracy (Dz. Urz. MPPiSS Nr 14, poz. 26),

2) punktach sprzedaży detalicznej, zakładach gastronomicznych i magazynach — planowane zatrudnienie w tych jednostkach do końca roku kalendarzowego w którym zostały uruchomione. Obciążenie funduszu płac z tytułu przyrostu zatrudnienia w roku następnym nalicza się od przyrostu zatrudnienia uzyskiwanego w kolejnych okresach w stosunku do poziomu średniorocznego roku poprzedniego skorygowanego o doprowadzony do porównywalności w skali rocznej stan zatrudnienia w jednostkach nowo uruchamianych.

4. Nie stosuje się obciążenia funduszu płac z tytułu przyrostu zatrudnienia w związku ze zwiększeniem zmianowości pracy, jeżeli liczba stanowisk na pierwszej zmianie nie uległa zmniejszeniu, a przedsiębiorstwo w wyniku wzrostu zatrudnienia na drugiej i trzeciej zmianie uzyskało przyrost produkcji, odpowiadający wynikowi przemnożenia planowanej wydajności pracy (mierzonej wartością produkcji przypadającej na 1 zatrudnionego) przez wzrost zatrudnienia.

5. Rozliczanie obciążenia funduszu płac z tytułu przyrostu zatrudnienia dokonywane jest w okresach kwartalnych w rachunku narastającym od początku roku, z tym, że pełne rozliczenie dokonywane jest w okresach rocznych. Bazą dla ustalenia przyrostu zatrudnienia jest średnioroczny poziom zatrudnienia osiągnięty w roku poprzednim w porównywalnych warunkach organizacyjnych.

6. Kwota obciążenia funduszu płac z tytułu przyrostu zatrudnienia ustalonego dla poszczególnych okresów w rachunku narastającym pomniejsza:

1) w jednostkach inicjujących — dyspozycyjny fundusz płac,

2) w jednostkach objętych bankową korektą funduszu płac — planowany, skorygowany osobowy fundusz płac dla danego okresu.

7. Liczbę obciążonego przyrostu zatrudnienia i kwotę obciążającą fundusz płac z tego tytułu — należy podać w sprawozdawczości rocznej Głównego Urzędu Statystycznego z wykonania planów zadań gospodarczych i funduszu płac.

8. Rozliczenia i pomniejszenia funduszu płac z tytułu przyrostu zatrudnienia dokonują:

1) jednostki inicjujące — w rocznych rozliczeniach dyspozycyjnego funduszu płac składanych w oddziałach banku,

2) jednostki objęte bankową korektą funduszu płac — w kwartalnych i rocznych sprawozdaniach z wykonania zadań gospodarczych i funduszu płac składanych w oddziałach banku.

9. Obciążenie funduszu płac z tytułu przyrostu zatrudnienia wynosi 20 tys. zł. od każdego zatrudnionego ponad średnioroczny poziom zatrudnienia (pełnozatrudnionych i niepełnozatrudnionych w przeliczeniu na pełne etaty) z roku poprzedniego.

10. Obciążenie funduszu płac z tytułu przyrostu zatrudnienia w wysokości 10 tys. zł może dotyczyć następujących grup pracowników działalności podstawowej (eksploatacyjnej) w przedsiębiorstwach:

- 1) technicznej obsługi rolnictwa i leśnictwa,
- 2) geologicznych, geodezyjno-kartograficznych,
- 3) przemysłu poligraficznego.

11. Obciążenie funduszu płac z tytułu przyrostu zatrudnienia w wysokości 15 tys. zł może dotyczyć następujących grup pracowników:

1) handlu rynkowego (z wyłączeniem pracowników zarządów przedsiębiorstw, pracowników ekonomiczno-handlowych oraz wymienionych w załączniku nr 1 pkt 3),

2) spedytorów i ładowaczy w przedsiębiorstwach transportowych handlu wewnętrznego.

12. W biurach projektowych należy stosować jako najniższe obciążenie funduszu płac z tytułu przyrostu zatrudnienia w wysokości 30 tys. zł.

13. Przykłady obliczania obciążenia funduszu płac z tytułu przyrostu zatrudnienia zawiera załącznik nr 2 do wytycznych.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych: T. Rudolf

**ZAŁĄCZNIKI DO WYTYCZNYCH NR 12 MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH
Z DNIA 6 KWIETNIA 1976 r.**

Wykaz grup pracowników, których zatrudnienie nie powoduje w 1976 r. obciążenia funduszu płac z tytułu przyrostu zatrudnienia:

1) Zatrudnieni w działalności usługowej wymienionej w:

— załączniku do zarządzenia Nr 20 Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 17 marca 1974 r.,

— wykazie usług świadczonych dla gospodarki uspołecznionej, stanowiącym załącznik do zarządzenia Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i Ministra Finansów z dnia 16 lipca 1971 r. (M.P. Nr 43, poz. 272).

— zarządzeniu Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i Ministra Finansów z dnia 22 marca 1973 r. (M.P. Nr 16, poz. 97),

— indywidualnych decyzjach Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów w sprawie zakwalifikowania do działalności usługowej.

2) Kierowcy pojazdów mechanicznych, z wyłączeniem kierowców służbowych wozów osobowych.

3) Zatrudnieni w sklepach i stoiskach ogólnospożywczych, zakładach gastronomicznych i stołówkach: sprzedawcy, kelnerzy, bufetowi, personel kuchenny i pomocniczy oraz zatrudnieni w niepełnym wymiarze czasu pracy we wszystkich jednostkach handlowych i gastronomicznych.

4) Zatrudnieni w spółdzielniach inwalidów, w zakładach własnych związków realizujących zadania

rehabilitacyjno-techniczne i gospodarcze (z wyłączeniem pracowników administracyjno-biurowych).

5) Osoby niepełnosprawne, poddawane rehabilitacji zawodowej oraz personel medyczny i instruktorzy rehabilitacji zawodowej — zatrudnieni w zakładowych i międzyzakładowych ośrodkach rehabilitacji zawodowej zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1974 r. w sprawie warunków odbywania rehabilitacji zawodowej uprawniających do zasiłku wyrównawczego oraz szczegółowych zasad przyznawania tego zasiłku (Dz. U. Nr 51, poz. 325).

6) Absolwenci szkół wyższych, którym uprawnione zakłady pracy ustalone zgodnie z zasadami zawartymi w § 3 ust. 2 zarządzenia Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 1 marca 1973 r. w sprawie stypendiów fundowanych dla studentów szkół wyższych (M.P. Nr 14, poz. 88) — ufundowały podwyższone do 20% stypendium fundowane.

7) Pracownicy zatrudnieni w kopalniach przy bezpośrednim wydobyciu węgla, rud i innych surowców kopalnianych oraz pracownicy dołowi zatrudnieni przy budowie kopalń i szybów.

8) Uczniowie zatrudnieni w zakładach pracy w celu przygotowania zawodowego.

9) Zatrudnieni w systemie pracy nakładczej oraz obsługujący produkcję nakładczą.

10) Zatrudnieni w zakładowej działalności socjalnej finansowej z zakładowego funduszu socjalnego.

11) Studenci odbywający praktyki robotnicze.

12) Pracownicy polskich przedsiębiorstw zatrudnieni za granicą.

PRZYKŁADY OBLICZANIA OBCIĄŻEŃ FUNDUSZU PŁAC Z TYTUŁU PRZYROSTU ZATRUDNIENIA

1. Przedsiębiorstwo (zakład pracy), w którym nie stosuje się zwolnień od obciążenia.

Baza — średnioroczny poziom zatrudnienia w 1975 r.	1976 r.		Przyrost zatrudnienia do bazy	Kwota obciążeń funduszu płac* (w mln zł)
	okres	liczba zatrudnionych		
2 100	I—III (I kwartał)	2 150	50	1,0
2 100	I—VI (I półrocze)	2 175	75	1,5
2 100	I—IX (3 kwartały)	2 200	100	2,0
2 100	I—XII (rok)	2 200	100	2,0

* przy przyjęciu obciążenia w wysokości 20 tys. zł.
Obciążenie funduszu płac z tytułu przyrostu zatrudnienia wynosi w 1976 r. 2 mln zł.

2. Przedsiębiorstwo (zakład pracy), w którym stosuje się zwolnienia w odniesieniu do jednej z grup zatrudnionych.

Baza — średnioroczny poziom zatrudnienia w 1975 r.	1976 r.		Przyrost zatrudnienia		Kwota obciążeń funduszu płac* (w mln zł)
	okres	liczba zatrudnionych	w grupie zwolnionej od obciążenia	podlegający obciążeniu	
2 100	I—III (kwartał)	2 150	20	30	0,6
2 100	I—VI (I półrocze)	2 175	20	55	1,1
2 100	I—IX (3 kwartały)	2 200	25	75	1,5
2 100	I—XII (rok)	2 200	30	70	1,4

* przy przyjęciu obciążenia w wysokości 20 tys. zł.
Obciążenie funduszu płac z tytułu przyrostu zatrudnienia w 1976 r. wynosi — 1,4 mln zł.

3. Przedsiębiorstwo (zakład pracy), które objęte jest bankową korektą funduszu płac — w okresie za 3 kwartały.

3 kwartały 1976 r.

— fundusz osobowy planowany	10 000 tys. zł
— fundusz osobowy planowany, skorygowany przy wzroście zadań o 5% i współczynnika korekty 0,5%, tj. przy wzroście o 2,5%	10 250 tys. zł
— przyrost zatrudnienia za 3 kwartały do poziomu średniorocznego osiągniętego w bazie (tj. w 1975 r.)	25 osób
— kwota obciążeń ($20\,000\text{ zł} \times 25$)	500 tys. zł
— planowany, skorygowany osobowy fundusz płac	9 750 tys. zł

Fundusz płac (planowany, skorygowany) w wysokości 9 750 tys. zł stanowi podstawę do rozliczenia wykonanego osobowego funduszu płac w danym okresie z oddziałem banku.

Jeżeli fundusz płac zapotrzebowany przez przedsiębiorstwo (do wypłacenia załódze) jest:

— wyższy od planowanego, skorygowanego osobowego funduszu płac, różnica zostaje zaliczona jako przekroczenie,

— niższy od planowanego, skorygowanego osobowego funduszu płac, różnica stanowi oszczędność.

Ostateczne rozliczenie następuje po zakończeniu roku.

INSTYTUT WYDAWNICZY CRZZ — Warszawa, ul. Spasowskiego 1/3

Informacji o warunkach prenumeraty udzielają oddziały RSW „Prasa-Książka-Ruch” i urzędy pocztowe.

Cena prenumeraty: kwartalnie — zł 10.—, półrocznie — zł 20.—, rocznie — zł 40.—

Sprzedaż egzemplarzy numerów zdezaktualizowanych, na uprzednie pisemne zamówienia, prowadzi Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” Warszawa, ul. Towarowa 28.